

VERSLAG VAN DE VASTE COMMISSIE VOOR VOLKSHUIS-VESTING¹

Vastgesteld 11 juni 1991

De leden van de fracties van **PvdA**, **CDA**, **D66** en **GPV** stelden met voldoening vast dat de staatssecretaris thans begrip toont voor het dilemma dat zij signaleerden met betrekking tot de toepassing van artikel 19 WRO juncto artikel 50 Woningwet.

Overigens zagen zij nog niet in hoe een «adequaat reagerend gemeentebestuur» de door hen gesignaleerde effecten zou kunnen voorkomen. Aan die vraag voorbijgaand, namen zij er echter met voldoening kennis van, dat de staatssecretaris voornemens is «om op korte termijn een aanvulling van een reeds voorgenomen wetsvoorstel tot wijziging van de WRO te bewerkstelligen, waardoor nimmer het simpele verstrijken van een termijn kan leiden tot een bouwvergunning in strijd met het geldende bestemmingsplan».

De bovengenoemde voldoening wordt echter aanmerkelijk getemperd, nu uit de boven geciteerde woorden van de staatssecretaris volstrekt niet valt af te leiden wat hij in concreto denkt voor te stellen. Gaarne zagen zij dus een nadere uiteenzetting van dit voorstel tegemoet, opdat vastgesteld kan worden, of inderdaad sprake is van een toezegging, die er toe kan leiden, dat de door deze leden geschetste problemen zich niet kunnen voordoen. Bij die uiteenzetting zou dan ook aangegeven dienen te worden, wat verstaan moet worden onder «een verdichting van de samenhang van de vrijstellings-(aanhoudings-)anticipatiecyclus». Op voorhand wilden deze leden reeds stellen, dat zij volstrekt niet inzagen, waarom dit aspect van deze problematiek nu weer via de WRO geregeld zou moeten worden. Ligt het niet veel meer voor de hand om in artikel 46, 3e lid van het voorstel naast artikel 17 en 18 WRO ook artikel 19 WRO op te nemen? In het kader van de deregulering dient toch eenheid van regelgeving te worden nagestreefd?

De verdere behandeling van het onderhavige wetsvoorstel zou bij een toezegging van de staatssecretaris in laatst bedoelde zin niet om in deze problematiek liggende redenen vertraagd of onderbroken behoeven te worden, zo meenden deze leden tenslotte.

Met betrekking tot de coördinatiebepaling tussen de bouw- en milieuvvergunning hadden de leden van de **CDA**-fractie nog de volgende vragen en opmerkingen.

¹ Samenstelling:

Baarda (CDA), Boorsma (CDA), Houben-Sipman (CDA), Klaassens-Postema (PvdA), Van Veldhuizen (PvdA) (voorzitter), Zoon (PvdA), Braakman (VVD), Talsma (VVD), Gelderblom-Lankhout (D66), mw. Bolding (Groen Links), Barendregt (SGP), Schuurman (RPF), Van der Jagt (GPV).

Wil de staatssecretaris nader ingaan op de vraag hoe in de praktijk burgemeester en wethouders tot het oordeel kunnen komen of een aanvraag om bouwvergunning wel of niet dient te worden aangehouden. Immers kunnen de voor de bouwvergunning benodigde gegevens wel volledig zijn, terwijl dit voor wat betreft de milieuvergunning niet zo behoeft te zijn.

De aan het woord zijnde leden zagen niet in dat, wanneer bij weigering van de milieuvergunning ook de bouwvergunning zou worden geweigerd, dit tot forse vertraging in het bouwvoorbereidingsproces zal leiden, zoals door de staatssecretaris wordt gesteld op bladzijde 14 van de nadere memorie van antwoord. Bij het bouwen van een milieuvergunningplichtige inrichting is er toch sprake van het oprichten van die inrichting? Wil de staatssecretaris zijn standpunt uiteenzetten inzake het bouwen van een milieuvergunningplichtige inrichting, terwijl de milieuvergunning is geweigerd dan wel niet aanwezig is? In artikel 52, lid 5, wordt aangegeven dat de aanvrager de gelegenheid wordt gegeven om de aanvraag om bouwvergunning te wijzigen indien dit op grond van de inmiddels verleende milieuvergunning nodig blijkt te zijn. Waarom wordt niet verplicht voorgeschreven in zo'n geval de aanvraag om bouwvergunning te wijzigen?

Vervolgens vroegen de aan het woord zijnde leden of de staatssecretaris wil aangeven wat de gevolgen voor een bouwer kunnen zijn wanneer door een gemeente aanvullende regels van bouwtechnische aard ten aanzien van het Bouwbesluit zijn gegeven en deze niet worden nageleefd.

Dezelfde leden merkten op dat in een brief d.d. 26 april 1991, gericht aan de staatssecretaris, de VNG bezorgdheid heeft uitgesproken over de kwaliteit van het ontwerp-Bouwbesluit delen niet-woongebouwen en overige bouwwerken. Wil de staatssecretaris zijn mening geven over de inhoud van deze brief?

De leden van de fractie van de **PvdA** waren nog niet geheel overtuigd door de beschouwingen van de staatssecretaris over de mogelijkheid de bouwvergunning te weigeren, nadat eerder ten onrechte de aanvrager ontvankelijk was geacht in zijn aanvraag; ten onrechte, bij voorbeeld omdat geen onderzoeksrapport met betrekking tot de verontreiniging van de bouwgrond was overgelegd. Burgemeester en wethouders kunnen, in het bedoelde voorbeeldgeval, toch niet bij de motivering van hun weigering volstaan met verwijzing naar «bij hen bekende feiten of aanwezige rapporten dan wel een in hun opdracht uitgevoerd onderzoek», maar zullen toch één van de in artikel 44 genoemde weigeringsgronden moeten noemen? Overigens hechtten deze leden eraan, te verklaren dat hun vragen ten aanzien van dit punt vooral de strekking hadden, om aan te geven, hoezeer, door de introductie van de ontvankelijkheidsverklaring, de allereerste procedurefase van de verlening van bouwvergunning een groter gewicht heeft gekregen dan tot dusverre het geval was.

De leden van de **VVD**-fractie wezen op een onlangs verschenen artikel van D. W. Bruil en Th. G. Drupsteen «de nieuwe Woningwet: machteloze deregulering» in het Nederlands Juristenblad van 16 mei 1991, waarin deze schrijvers het standpunt van de hier aan het woord zijnde leden dat aanvullende gemeentelijke bouwvoorschriften voor de bouwer wel degelijk een verplichting om zich daaraan te houden meebrengt, onderschrijven, onder vermelding dat handhaving achteraf via bestuursdwang kan plaatsvinden.

Zij zouden gaarne de nadere visie van de bewindsman hierover vernemen.

De voorzitter van de commissie,
Van Veldhuizen

De griffier van de commissie,
Dijkstra-Liesveld